

Sofa

พิตลก...คือตัวไหน ?

โดย ปองวุฒิ

Publishing

Sofa

1

นักศึกษาหนุ่มหน้าตาดีมองวิวทิวทัศน์ข้างทางเคลื่อนผ่านหน้าต่างรถยนต์ราคาแพงซึ่งบิดาเป็นคนขับ พลังคิดว่าถึงจะผ่านมากเกือบสามปีแล้วแต่ถนนแถวบ้านเกิดเขาในจังหวัดอุดรติดดียังคงดูคู้ندا ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงไปจากความทรงจำนัก มองในมุมหนึ่งก็คงเป็นเรื่องธรรมดากระมัง ไม่ใช่เมืองหลวงที่มีกิจการเปิดปิดหรือสร้างอะไรใหม่ ๆ ตลอดเวลา ยิ่งระยะหลังเศรษฐกิจภายในประเทศก็ไม่ได้เติบโตนัก

“ใกล้ออกพรรษาอีกแล้วนี่นะ” เสียงมารดาที่นั่งอยู่เคียงข้างคนขับพูด หลังมองเห็นป้ายโฆษณาแผ่นใหญ่แปะอยู่ริมทาง

“จริงด้วย มีชบวนแห่ผีตลก ลูกอยากไปเดินร่วมชบวนเหมือนสมัยก่อนไหมละฟิล์ม ?” บิดาเอ่ยถามพลางมองลูกชายผ่านกระจกมองหลัง

ฟิล์มชะงักไปครู่หนึ่งหลังได้ยินคำถามดังกล่าว ก่อนตอบว่า “ไม่รู้หรือพ่อ ไม่ได้อยู่ที่นี้ตั้งนานแล้ว”

ปองวุฒิ

“เราก็อยู่มาตั้งแต่เด็ก แถมตระกูลเราใคร่รู้จัก” คนเป็นพ่อบอก ซึ่งก็ถือว่าถูกต้องอยู่ ครอบครัวเขาจัดเป็นเศรษฐีในจังหวัด ร่ำรวยจากที่ดินและกิจการร้านตลาดมากมาย “ถ้าเราอยากไปร่วมงาน ใครจะกล้าขัด”

“ลูกคงไม่อยากไปเดินใส่ชุดผีแล้ว ไม่ใช่เด็กแล้วนะพ่อ ไปร่วมงานก็ต้องเดินตากแดด ผิวเสียหมด เต็มสัปดาห์หน้าตอนเช้าจะมาสัมภาษณ์เรื่องธุรกิจครอบครัวเรา แม่อยากโชว์ลูกสุดหล่อด้วย” มารดาพูดตามประสาคนรักสวยรักงาม

“คุณก็กังวลเกิน ชุดผีตลกมีทั้งหัวโขนทั้งเสื้อคลุมแทบจะมืดทั้งตัว มันจะไปโดนแดดได้ยังไง” สามีแย้งกรรยาตด้วยน้ำเสียงไม่จริงจังกนักหยิกแกมหยอก ทำเอาฟิล์มหัวเราะไปด้วย

ประเพณีแห่ผีตลกเป็นกิจกรรมเด่นในงานประเพณีบ้านเกิดพวกเขา อ.ท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์ โดยมักจะจัดขึ้นในช่วงเทศกาลออกพรรษาพ่วงกับกิจกรรมอื่นเช่นการประกวดนางงามวัฒนธรรมในงานแห่ขบวนผีตลกนั้น ชาวบ้านที่ร่วมขบวนจะแต่งกายด้วยหัวโขนทำจากวัสดุเช่นเข็งหรือเครื่องสาน ตกแต่งให้มีรูปลักษณ์น่ากลัว รวมทั้งนุ่งห่มชุดที่ทำจากจีวรพระเก่าหรือตกแต่งให้เข้ากับส่วนศีรษะ จุดประสงค์คือเป็นตัวแทนของผีเปรต ผีนรกหิวโหย วิญญาณไร้ญาติที่ต้องการขอส่วนบุญติดค้างอยู่ในโลกหลังความตายเพื่อรอเวลาไปเกิดใหม่

ว่ากันว่าชื่อผีตลกนั้นเป็นการเพี้ยนเสียงมาจากผีนรกนั่นเอง

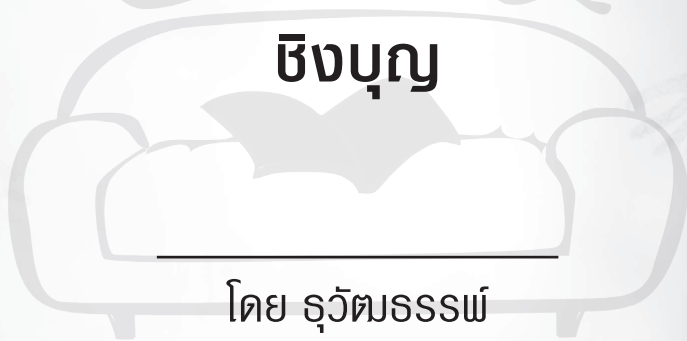
“แต่ยังไม่กลับมารั้งนี้ ไปเจอพวกเพื่อนเก่าก็ระวังหน่อยละ” แม่เขาเปลี่ยนเรื่องพูดโดยใช้น้ำเสียงจริงจังขึ้น “แม่ไม่อยากจะให้มีเรื่องแบบไอ้ทิวอีก”

“คุณก็อย่าไปพูดถึงเรื่องไม่ดี จบแล้วก็ให้ผ่านไป” สามีบอก

“แม่ไม่ต้องห่วงครับ พวกเรากลับมาแบบเดียว แผลอ ๆ ฟิล์มไม่ได้เจอหน้าใครหรอก” เขาบอก แล้วจากนั้นก็เปิดโทรศัพท์มือถือถือ คิดจะ

Sofa

ชิงบุญ

โดย ชุวัตรธรรม

Publishing

Sofa

“กุสะลา รัมมา อะกุสะลา รัมมา อัพยาทะตา รัมมา”

แม้มือประนม ปากพร่ำท่องบทสวดที่จดจำขึ้นใจได้ตั้งแต่สมัยบวชเรียน ทว่าสายตากลับล่องแล่กวาดมองซ้ายขวา ตัวสั่นงันงกทั้งที่อากาศร้อนอ้าว เหงื่อผุดพรายจากขมับไหลหย้อยตามแนวคาง ก่อนหยุดลงแห่มะบนटक

“สุชายะ เวทะนายะ สัมปะยุตตะตา รัมมา ทุกชายะ”

รายล้อมรอบตัว เต็มไปด้วยผู้คนที่ยู่งักมกคุ่น ทั้งญาติพี่น้องและเพื่อนฝูงนั่งกันอยู่เต็มศาลาจนเก้าอี้ที่ทางวัดจัดเตรียมไว้ให้ไม่เพียงพอ ต้องจัดเก้าอี้สำรองล้นออกไปนอกชาน แต่กลับรู้สึกเหมือนนั่งอยู่เพียงลำพัง

ไม่สิ... ไม่อาจเรียกว่าลำพังได้เต็มปาก เมื่อเบื้องหน้าเหนือฝาโลง มีร่างหนึ่งนั่งมองจ้องเขาไม่วางตา

หากไม่เพราะทำนึ่งหลังโก่งจนโค้งงอตั้งกระดองเต้าอันเป็นท่วงท่าที่เห็นจนชินตา เขาคงไม่อาจรู้ได้เลยว่า ร่างที่เปราะเบือนไปด้วยอาจมตั้งแต่เส้นผมจนถึงปลายเท้า คือร่างของ... พ่อ

คน-ผี-พิธีกรรม

เพราะเปื้อนเปรอะ จึงไม่อาจเห็นใบหน้าคันทา แต่ด้วยกิริยา
จึงรู้ว่าพ่อพยายามเปิดปากพูดถ้อยคำบางอย่าง

วี๊ด!

ดั่งดั่งเสียงนกหวีด กรีดแทงแก้วหูสะท้อนลั่น ชายหนุ่มเอามือ
ป้องเพื่อลดทอนเสียงดั่งนั้น

และทั้งที่ตั้งใจไม่มอง แต่เสียงที่ดังขึ้นก็จุดสายตาเขาให้มอง
ไปยังโถงศพกลางศาลา

พ่อหายไ้จากตรงนั้น...

กลับมาปรากฏอยู่ตรงหน้า ในระยะลมหายใจราดรด!

โจนพรวดจากเก้าอี้ วิ่งฝ่าม่วงแขกเหวี่ยง ทุกสายตาระทึง
นัยน์มองของภิกษุ จับจ้องเพียงแผ่นหลังของคนแผ่นแผล้วจากศาลาวัด
เป็นตาเดียว

บทสวดชะงักกันเพียงครู่ ก่อนเสียงสวดบาลีจะดังต่ออย่าง
ตะกุกตะกัก ด้วยรับรู้ว่ามีเหตุผิดปกติเกิดขึ้น

แต่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าสิ่งผิดปกติที่ว่าเป็นอะไร เว้นเพียงผู้เป็น
เจ้าภาพงานศพและเป็นลูกชายของผู้ตายอย่าง **เขม** คนเดียวเท่านั้น

ภาพทรงจำถึงวาระสุดท้ายของพ่อ ผุดขึ้นในหัวคำนึงอย่าง
ไม่ตั้งใจ...

“ช่วยด้วย พ่อถูกงูขบ ช่วยด้วย!”

เสียงตะโกนก้องของตนดังซอนแทรกช่องว่างของต้นยาง
เพียงพอให้ญาติพี่น้องที่กระจัดกระจายไปตามแถวแนวของไม้ยืนต้น
ในสวนนี้ได้ยินอย่างถ้วนทั่ว

ทุกคนวิ่งมาตามต้นเสียง และภาพที่เห็นก็ทำให้อุปกรรม
กริตยางในมือหล่นร่วงลงพื้นด้วยตกใจ

ร่างชายกลางคนดั่งมีเพียงกายแต่ไร้วิญญาณ ชาซ้ายบวมเป่ง
คล้ายลูกโป่งถูกเป่าลม แขนขวาแผ่ราบไปกับพื้นไม่อาจยกได้ เช่นเดียว

Sofa

กลับบ้าน

โดย RabbitRose

Publishing

Sofa

เสียงยางล้อรถโลกกับพื้นที่เกิดจากการเหยียบเบรกดังลากยาว ก่อนจะจบลงด้วยเสียงของโลหะกระทบกันอย่างรุนแรง เศษชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์แตกหักกระจัดกระจายไปทั่ว ขณะที่ร่างของผู้เคราะห์ร้ายลอยขึ้นไปหมุนควงอยู่ในอากาศ และตกลงมากระทบกับพื้นถนนอย่างแรง

“ว้าย! ตายไหมเนี่ย ?!”

“ไม่รู้สิ! รีบตามกู้ภัยมาเร็ว!”

ชาวบ้านแถวนั้นตะโกนลั่น ก่อนจะพากันเข้ามาล้อมวงมุงดูร่างของเด็กหนุ่มที่นอนแน่นิ่ง พวกเขาเริ่มพูดคุยถึงสิ่งที่เกิดขึ้น

‘อุบัติเหตุ’

มันคือสิ่งที่เกิดขึ้น จะด้วยความประมาทของฝ่ายไหนก็ตามแต่ แม้จะไม่มีใครอยากให้มันเกิดขึ้น แต่นิสัยของชาวบ้านทั่วไปก็อดไม่ได้ที่จะขอเข้ามามีส่วนร่วมับเหตุการณ์ด้วย แม้ว่าตนเองนั้นจะไม่ได้มีความสามารถอะไรในการช่วยเหลือผู้ประสบภัยเลยก็ตาม

“ขอทางหน่อยครับ!”

อาสาสมัครกู้ภัยร้องขอทางจากบรรดาชาวบ้านที่กำลังล้อมวง มุงดูคนเจ็บอยู่ พวกเขามาร่วมกับอุปกรณ์ช่วยชีวิต แต่ก็ต้องออกอาการหงะ ทันทันที่ได้เห็นสภาพของที่เกิดเหตุ

“ไม่น่ารอดแล้วละมัง”

หนึ่งในชาวบ้านที่เห็นเหตุการณ์พูดออกมาลอย ๆ ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น แต่เหล่าอาสาสมัครก็ไม่คิดที่จะยอมแพ้ในทันที พวกเขาเริ่มลงมือช่วยชีวิตของเด็กหนุ่มที่นอนบาดเจ็บ

และนั่นคือภาพสุดท้ายที่ **ไอ้ต** มองเห็น ก่อนที่ทุกอย่างจะค่อย ๆ ดำมืดลงและดับสนิทไปในที่สุด

เด็กหนุ่มลืมตาตื่นขึ้นในห้องนอนของตน เขามองดูรอบ ๆ พบว่ามันเป็นเวลากลางคืนแล้ว ไอ้ตใช้แขนยันร่างของตนเองให้ลุกขึ้นมา นั่ง ทันใดนั้นความเจ็บแปลบก็แล่นขึ้นสมอง ทำเอาเขาต้องยกมือขึ้นมากุมที่ขมับของตนเอง

“อยู่...”

นานเท่าไรแล้วนะที่เขามีอาการปวดศีรษะทุกครั้งหลังจากที่ตื่นขึ้นมา สมอของเขาคงได้รับการกระทบกระเทือนมาจากอุบัติเหตุครั้งนั้น เพราะนอกจากอาการปวดศีรษะแล้ว ความทรงจำที่ผ่านมายังดูเลือนรางอีกด้วย

ทว่าภาพบางภาพจากเหตุการณ์อุบัติเหตุ กลับฝังแน่นอยู่ในหัว ภาพของรถบรรทุกหกล้อคันใหญ่พุ่งเข้ามาจากทางด้านข้าง และชนเข้ากับรถจักรยานยนต์ของเขาทางด้านหลังจนหมุนตัว เขาจำไม่ได้ว่ารอดชีวิตมาได้อย่างไร รู้แค่เพียงหลังจากวันนั้น ความสัมพันธ์ของเขากับพี่สาวที่ชื่อว่า **อร** ก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

ไอ้ตนั่งทำใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้นจากเตียง แล้วเดินออกจากห้องนอนไปยังชั้นล่างของบ้าน บ้านที่บัดนี้ดูเงียบเหงาราวกับว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่

The background of the entire page is a light gray color with a repeating pattern of hands and forearms reaching upwards from the bottom edge. The hands are rendered in a darker gray, semi-transparent style, creating a sense of collective effort or support.

Sofa

วิญญานอาหารแห่งคีนสืบสองเป็ง

โดย ชวลักษณ์

Publishing

Sofa

ฝ่าเท้าอันเปล่าเปลี่ยวทำให้เด็กหญิงสัมผัสได้ถึงความเป็นชื้นของพื้นดินริมตลิ่งหนองน้ำที่อยู่ท้ายหมู่บ้าน บริเวณโดยรอบไม่มีใครอื่นนอกจากตัวเธอและเพื่อนอีกคนซึ่งกำลังยืนถือเบ็ดตกปลาอยู่ที่จริงแล้ว พวกเธอตกปลาไม่เป็นหรอก แต่เป็นเพราะเหตุที่เรียกว่า ‘ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ’ พวกเธอถูกกำชับไม่ให้มาเล่นที่หนองน้ำโดยไม่มีผู้ใหญ่คอยดูแล รวมถึงไม่อนุญาตให้ได้ลองจุ่มเบ็ดตกปลา ด้วยอารมณ์ดีของเด็ก เธอจึงชวนเพื่อนสนิทมาตกปลาโดยไม่บอกใคร...เด็กหญิงคิดเอาเองว่า หากเย็นนี้ได้กลับบ้านพร้อมปลาตัวใหญ่ คนที่บ้านคงตื่นตื่นและยอมรับในตัวเธอ

ที่ว่า...เมื่อเวลาผ่านไปราวครึ่งชั่วโมง กลับยังไม่มีปลาตัวไหนมาตอดกินเหยื่อ การต้องนั่งรอเฉย ๆ เช่นนี้ ทำให้เด็กหญิงผู้ขาดความอดทนรู้สึกเบื่อหน่าย เธอลุกขึ้นบิดกายเพื่อขับไล่ความซีเกียจ และระหว่างนั้นเองที่เธอเห็นเพื่อนสนิท ผู้ซึ่งกำลังยืนจุ่มเบ็ดที่ริมตลิ่ง เด็กหญิงยิ้มกว้าง ด้วยนึกสนุกที่คิดหาวิธีแกล้งเพื่อนได้ เธอย่องเข้าไปด้านหลัง...ดูเหมือนเพื่อนจะไม่ทันรู้ตัว

ซอฟา

เด็กหญิงผลึกที่หลังของเพื่อนเบา ๆ เธอตั้งใจให้เพื่อนเซไปข้างหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อให้เพื่อนก้าวถล่ำไปข้างหน้า หวังเพียงแค่ให้รองเท้าเปื้อนโคลนเท่านั้น ทว่าเพื่อนของเธอกลับลื่นพลัดตกจากตลิ่ง...ตกลงไปในน้ำ! และทั้งที่มันเป็นเพียงแคร์มตลิ่ง...น้ำตื้นนี้ไม่ควรที่จะเป็นน้ำลึก

แต่ถึงอย่างนั้น เพื่อนของเธอก็ไม่โผล่ขึ้นมา

.....

พิมพ์ชนก ตื่นขึ้นกลางดึกพร้อมอาการปวดศีรษะ นี่เป็นอีกครั้งที่ความรู้สึกผิดบาปเมื่อครั้งเยาว์วัยได้ตามมาหลอกหลอน หญิงสาวฝันร้าย...ฝันถึงความผิดพลาดในอดีต มันเป็นความลับที่เธอไม่เคยบอกใคร ในเวลานั้นด้วยความที่เธอยังเป็นเด็ก เมื่อเห็นเพื่อนจมน้ำไปต่อหน้า ด้วยอารามตกใจเธอจึงรีบวิ่งกลับบ้าน เก็บตัวและไม่ยอมบอกใคร ไม่เล่าสิ่งที่เกิดขึ้นให้กับใครทั้งนั้น มันเป็นช่วงเวลาที่ต้องอยู่กับความหวาดระแวง! เธอกลัวว่าถ้ามีคนพบศพเพื่อน เธอก็จะตกเป็นผู้ต้องสงสัย ถูกจับเข้าคุก ทว่าวันเวลาผ่านไป...กลับไม่มีการสืบสวนมาถึงตัวเธอแต่อย่างใด

หญิงสาวลุกจากที่นอน หยิบยาแก้ปวดกับยานอนหลับที่วางอยู่ตรงหัวเตียง ส่งมันเข้าปากพร้อมกันทั้งสองเม็ด ตามด้วยน้ำหนึ่งแก้วใหญ่ จากนั้นพิมพ์ชนกจึงกลับมาล้มตัวลงนอน อีกประเดี๋ยวเธอก็จะหลับไหลด้วยฤทธิ์ยากล่อมประสาท และนี่เป็นอีกคืนที่เธอจำเป็นต้องใช้ยาเพื่อบังคับให้ตนเองเข้าสู่ห้วงนิทรารมณห์

หรือว่า...เราควรทำบุญอุทิศส่วนกุศล ? เป็นความคิดเพื่อหาวิธีแก้ปัญห ก่อนที่หญิงสาวจะผล็อยหลับไป

“วันหยุดสัปดาห์หน้า เปรมว่างหรือเปล่าคะ ?”

พิมพ์ชนกถาม **นายแพทย์เปรม** แฟนหนุ่มผู้ซึ่งกำลังนั่งเลือกเมนูเพื่อเลือกอาหารกลางวัน หมอเปรมเหลือบตามองคนรักนิดหนึ่ง

Sofa

เทพียักษ์

โดย ทวีวัฒน์

Publishing

Sofa

รถสองแถวสีแดงเลียวช้าจอดภายในบริเวณท่ารถประจำ
จังหวัดเชียงใหม่ ชายหนุ่มผิวขาวหน้าตาจัดอยู่ในเกณฑ์ดี เชื่อว่า
ถ้าเข้าไปแสวงโชคในกรุงเทพฯ คงพอเตะตาโมเดลลิ่งค่ายใดได้บ้าง
แต่ **พูน** หาได้คิดอยากจากบ้านเกิดไปเหมือนหนุ่มสาวในหมู่บ้าน
เขาอยากใช้ชีวิตเรียบง่ายเหมือนพ่อแม่และเหล่าผู้เฒ่าผู้แก่ที่เห็นจน
ชินตามากกว่า พูนล้อกรดยกุกุญแจก่อนเดินตรงไปยังบริเวณผู้โดยสาร
ขาเข้า กวาดตามองหาบุคคลที่ **แม่ใจ** วานให้เขามารับ

คนแล้วคนเล่าเดินออกมาจากประตูเลื่อน ผู้คนที่เดินทาง
ในช่วงนี้เบาบางอย่างเห็นได้ชัด อาจเป็นเพราะการระบอบของโรคติดต่อ
ร้ายแรง แต่กระนั้นเชียงใหม่ซึ่งจัดว่าเป็นเมืองท่องเที่ยวอันดับต้นของ
ประเทศ ท่ารถจึงยังคงมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าออกอยู่ตลอดเวลา...
แต่เขายังไม่พบคนที่ต้องการ

“หรือจะไม่มาวะ” พูนพูดกับตัวเอง

“มารอใครคะพี่ ?”

กวีวิวัฒน์

พูนหันไปตามเสียงหวาน ๆ ของผู้หญิงคนหนึ่ง ผิวของเธอขาวเหมือนคนเหนือแบบเขา แต่เสื้อผ้าและเครื่องสำอางบนใบหน้าทำให้เขาคิดว่าเธอไม่น่าใช่คนพื้นถิ่น จนกระทั่งเพื่อนของเธอเดินตามมา ทำให้พูนต้องพินิจมองผู้หญิงที่ทักเขาอีกครั้ง ถ้าลบเครื่องสำอางออก ถอดแว่นกันแดดกับหมวก เธอคนนี้คือ **อ้อย** ลูกสาวของแม่โจ้ที่วานให้เขามารับ จากกันกว่าห้าปีอ้อยสวยขึ้นจนเขาจำแทบไม่ได้ โชคดีที่เขาจำ **มินต์** เพื่อนสนิทของอ้อยได้ คงเพราะเขาเคยใช้เวลาร่วมวันนั่งมองมินต์กับ **มิว** สองสาวฝาแฝดของหมู่บ้านเพื่อหาความแตกต่างของทั้งคู่

“อ้อยเหรอ?” พูนถามเพื่อความแน่ใจ

“แหม...ไม่เจอกันแค่ห้าปีเอง จำกันไม่ได้แล้วเหรอ?” อ้อยถามกลับพร้อมฉีกยิ้มเห็นเขี้ยวที่เป็นเสน่ห์ประจำตัว ถ้าเขาเห็นเขี้ยวนี้แต่แรกเขามั่นใจว่าจะจำอ้อยได้ทันทีที่เจอ “พูนมาคนเดียวเหรอ?”

“อีม” พูนพยักหน้า เขายอมรับว่าอ้อยสวยขึ้นมาก จนเขาไม่อาจมองหน้าได้ตรง ๆ เธอกลายเป็นสาวเมืองหลวงเต็มตัว ผิวขาวเอกลักษณ์ของคนเหนือช่วยเสริมให้หน้าตาของเธอเด่นขึ้นหลายเท่า “ไอ้ซินไปทำธุระนะ”

พูนรู้ว่าอ้อยตั้งใจถามถึง **ซิน** เพื่อนสนิทของเขา ด้วยเหตุผลบางประการทำให้อ้อยคงไม่อยากพบหน้าซินตอนนี้ ยังไม่ทันที่เขาจะได้ทักทายหรือถามสารทุกข์สุกดิบใดต่อ มินต์พลันทะเล่กลางปล้องเอ่ยแทรกขึ้นมา

“ซินคงไปรับมิวละสิ” มินต์เอ่ยถึงพี่สาวฝาแฝดของเธอด้วยน้ำเสียงบ่งบอกว่าไม่พอใจในความอยู่ดีธรรมของ **แม่ป๊อก** ผู้เป็นมารดา “แม่ลำเอียงตลอดเลย ทีมิวให้ขึ้นเครื่องบิน ส่วนมินต์ให้นั่งรถทัวร์เมื่อจะไปหมดแล้วเนี่ย”

“เอาน่า ก็มิวมาจากภูเก็ตินี่นา นั่งรถมาก็หลายชั่วโมง ถ้าแม่ป๊อกไม่ยื่นเงื่อนไขมาให้มาเครื่องบิน เชื่อเลยว่ามิวมันไม่มาแน่ ๆ” พูนแก้ตัวแทนพี่สาวของมินต์และยื่นมือเตรียมช่วยสองสาวหัวกระเป๋

Sofa

รัก...กั๊กมาตาย

โดย สุริยาภิศ

Publishing

Sofa

ตอนนี้...มันเป็นเวลาที่กำลังสุขและกำลังเศร้า ฉันเพิ่งเข้าใจว่า
มันเป็นยังไง...

“กูต้องคิดถึงห้องนี้แน่ ๆ เลยวะ อีบี๋ม”

แบม หันมาบอกฉัน ระหว่างที่เราเก็บของใช้ส่วนตัวลงกระเป๋า และตกอยู่ในความเงิบที่เนิ่นนาน เราสามคน...ไม่สิ เราสองคนต่างหาก ...กำลังจะคืนหอพักให้กับมหาวิทยาลัยในวันพรุ่งนี้ และคืนนี้ก็เป็น คืนสุดท้ายที่เราจะนอนในห้องนี้ด้วยกัน คำพูดของแบมยิ่งทำให้รู้สึกจุก ขึ้นมาในอก มันเจ็บมากกว่าห้องพักนักศึกษาห้องเล็ก ๆ ที่ไว้ใช้พักนอน

“กูคงคิดถึงทุกอย่างเลย” ฉันบอกแบม ได้ยินเสียงเนือย ๆ เศร้า ๆ ของตัวเองก็ยิ่งรู้สึกแย่มากขึ้นไปอีก “ทุกอย่างที่เคยเกิดขึ้นที่นี่เลยแหละ”

แบมฆ่าเสียงมาที่ฉัน เป็นช่วงเวลาเดียวกันที่เราบังเอิญสบตา ฉันเห็นแบมชะงักไปในเสี้ยววินาที ก่อนฟันยิ้มออกมาราวกับ ‘ไม่มีอะไร’ หลังจากนั้นเราสองคนก็กลับไปสู่ความเงิบพร้อมกันอีก เนิ่นนานเกือบ

ห้านาทีหลังจากนั้น ฉันเสร็จภารกิจของตัวเอง เหลียวมองอย่างไม่ได้ตั้งใจไปที่ตู้เสื้อผ้าหลังเล็ก สูงแค่เทียมอก

บนหลังตู้ใบนั้น มีบางสิ่งที่ทำให้ฉันรู้สึก...ไม่ดี

“ตุ๊กตาของเอ๋เอ๋เอ๋” แวมพูดขึ้นเมื่อเห็นฉันยื่นมองตุ๊กตาประหลาดนั้นอยู่นาน

“อ...อือ” ฉันคิดว่าแวมไม่ควรชวนคุยเรื่องนี้ ฉันจำเป็นต้องเลี้ยงประเด็น “กูจะลงไปทิ้งขยะนะ มึงจะเอาอะไรที่ร้านข้างล่างมัย ?”

“ปืม” แวมเรียกฉันไว้ก่อน เธอทำลายความตั้งใจของฉัน “ก่อนที่มึงกับกูจะแยกย้ายกันไป เราเอาตุ๊กตานั้นไปคืนเอ๋เอ๋เอ๋ดีมัย ?”

บ้าเหอ...เธอหมายถึงอะไรนะ ?

“เอาไปคืน ? ที่ไหนล่ะ ? มึงรู้หรือว่าเอ๋เอ๋เอ๋อยู่ที่ไหน และต่อให้รู้ก็จะตามไปเหอ ?”

“มึงหัวร้อนทำไม ? กูไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น เราจะเอาไปคืนที่บ้านมัน ดีกว่าเอาไปทิ้งเหมือนที่มึงเคยทำ!”

ฉันไม่โอเคเท่าไรที่แวมพูดแบบนี้ เธอพูดเหมือนฉันเป็นตัวร้ายไปแล้ว

“เอาไปคืน ? แล้วมันดีกว่าเอาไปทิ้งตรงไหน ?” ฉันรู้สึกชัดเจนว่าเสียงตัวเองดังขึ้น “ในเมื่อไม่มีผู้รับ มึงจะเอาของสิ่งนี้ไปทำให้ครอบครัวอีเอ๋เอ๋สะเทือนใจทำไม ?”

“กูรู้ ถึงจะต้องสะเทือนใจ แต่กูก็เชื่อว่าแม่อีเอ๋เอ๋ไม่ทิ้งมันแน่ นี่เป็นของชินสุดท้ายที่อีเอ๋เอ๋ทำกับมือ อีเอ๋เอ๋เคยบอกว่า เรียนจบเทอมนี้ จะเอาตุ๊กตาตัวนี้กลับบ้านไปให้แม่”

แวม...เธอคงไม่รู้หรอกว่านั่นเป็นสิ่งที่*ไม่ควรทำ*

“มึงไม่ต้องไปเหอ” ฉันบอก “กูจะเอาไปให้เอง”

“มึงเนี่ยนะ ?” แวมตาของแวมยามที่มองฉัน บ่งบอกชัดเจนว่าไม่เชื่อ “กูไม่รู้หรอกนะว่ามึงมีอะไรกับอีเอ๋เอ๋ แต่กูเชื่อเต็มร้อยว่ามึงต้องเอามันไปทิ้ง”

Sofa

ลมเพ-ลมพัด

โดย มายาโรส

Publishing

Sofa

เรื่องของฝ้าย...

ฝ้ายเดินเชื่องซึม แบนกระเป๋าสเปศพายหลังลงจากรถคันใหญ่ ที่พาเธอเดินทางไกลจากเมืองหลวงกลับถึงบ้านที่โยธธา เธอเดินผ่าน หูกวางซึ่งทิ้งใบร่วงหมดต้นในฤดูแล้ง ไม่สนใจหมาพันทางสองสามตัว ที่ปุกตึกมักจะไล่กัดเธอ แต่วันนี้กลับหางจุกกันครางหึ่งแล้วถอยหนี ฝ้ายไม่สนใจกระทั่งเมื่อแม่มายคนหนึ่งที่ดวงตาเลื่อนลอย แต่งตัวมอซอ กระเตงลูกตัวเล็กสี่ขวบเดินผ่านไป เธอไม่สนใจสักนิด เมื่อเด็กตัวเล็ก ซี่มื่อซี่ไม่มายังเธอ แล้วตะโกนร้องทักอย่างไร้เดียงสาวว่า

“เลือด! เลือดเลอะ! มีแผลเต็มไปหมดเลย!”

ฝ้ายไม่สนใจสักนิด เมื่อแม่ที่คอยจูงมือเธออย่างเป็นห่วงเป็นใย เป็นเตี๊ดเป็นรื้อน รีบหันไปยกมือซี่หน้า ถลิ่งตาร้องเอ็ดใส่เด็กคนนั้น อย่างหัวเสียว่า

“เด็กนี่ยังงัยกัน ปากไม่เป็นมงคล เลือดอะไร แผลที่ไหน ไม่เห็น จะมี!”

คน-ผี-พิธีกรรม

ฝ่ายเปิดประตูเข้ามาในเรือนหยาหลังเล็กที่แยกจากเรือนใหญ่ หยาไม้ไผ่ริมหนองบัว ที่ตอนนี้แห้งขอดจนเห็นเพียงดินแตกแห้งระแหง ฝ่ายทิ้งตัวลงนอนกับฟูกขาว ดวงตาแห้งแล้งบอบช้ำซบลงกับหมอน ไม่สนใจแม้เสียงของแม่เข้ามาปลุกเตือนอย่างห่วงหาให้อาบน้ำกินข้าว เสียก่อน

ฝ่ายยังคงอยู่อย่างนั้นอย่างอ้อยอิ่ง แม้กระทั่งรุ่งอรุณทอแสง รวากับย่อนคืนสู่วันวานที่สงบ ดูจะเป็นภาระหนักหนาหากต้องลืมตา ตื่น อยากรหลับอยู่อย่างนี้ หนีจากความสับสนปวดร้าว ไม่อยากลืมตา เพราะเกรงว่าปัญหาว่าวุ่นจะประดังทำร้ายหัวใจบอบช้ำ สมองปวดร้าว ไม่พร้อมจะคิดถึงอื่นใด เธอเพียงแต่อยากจะพัก...พักต่อไปให้นาน แลสนาน

เธอไม่สนแม้ว่ามีก้อนอะไรบางอย่าง กำลังเยื้องย่างคืบคลาน เข้ามาอยู่ข้าง ๆ อิงแอบซุกซอนอยู่ที่ซอกคอกของเธอ ดวงตาวาวแสง คู่หนึ่งเปล่งประกายมองเธอไม่วางตา

เรื่องของไหมผัน...

หลังจากซุกตัวนั่งเกร็งอยู่ในรถคันใหญ่มาตั้งนาน ก็ได้ลงจากรถ เสียที ไหมผันกระโดดลงจากรถอย่างเรงร่า ที่ท่าอากรู้ อยากเห็น เดินผ่านต้นहुกวางไร่ใบ ตามติดฝ่ายไปอย่างมีความสุข...หญิงสาว ท่าทางปวกเปียกคนนั้น เป็นผู้ปลุกไหมผันจากวันคืนอันมืดมิด นับจากนั้น สำนึกลึก ๆ ของไหมผันก็ไม่อยากจะห่างจากฝ่ายอีก ไหมผัน เดินอย่างเหยาอย่างสำราญ ตามติดหญิงสาวตรงหน้า แต่มีบ้างที่ วอกแวกข้างทาง เข้าไปตั้งท่าชู่หมาพันทาง จนมันหัวหดตรงหงิง หน้าขึ้น

หลังจากได้แก่งหมาพันทางจนสนใจ ไหมผันก็ไปอิงแอบ ข้างกายหญิงสาวอย่างออชาะ เห็นเด็กน่ารักคาญซี่มีอซี่ไม้มา ดวงตากกลมใสมองไหมผันอย่างใส่ใจใคร่รู้ ชวนให้ไหมผันนึกประหลาด ว่าตน

Sofa

แม่สะเอง

โดย นายทมอก

Publishing

Sofa

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่มีจุดจบของมัน

จะเนียง ได้พิจารณาความจริงในข้อนี้ หลังจากที่ร่างกายอันสมบูรณ์แข็งแรงของเธอเริ่มเจ็บป่วยอย่างไร้สาเหตุ แม่แพทย์เฉพาะทางที่ดีที่สุดเท่าที่เธอจะมีปัญญานำตัวเองเข้าไปรับการรักษาได้ ยังบอกกับเธอด้วยสีหน้าอันประหลาดใจว่าอวัยวะทุกอย่างในร่างกายของเธอนั้นเป็นปกติทุกประการ ความเคลือบแคลงสงสัยในอาการป่วยอันเป็นปริศนาทำให้จิตใจของเธอหมกมุ่น ฟุ้งซ่าน เครียดและกดดันจนไม่เป็นอันทำอะไร

บางครั้งเธอสามารถเคลื่อนไหว ทำกิจกรรมทุกอย่างได้อย่างเป็นปกติ ว่องไวและปราดเปรียวสมกับรูปร่างอันพอเหมาะสำหรับสตรีวัยอย่างเบญจเพสและลักษณะนิสัยที่ทำอะไรคล่องแคล่ว แต่ทว่าหลายครั้ง ประสาทการสั่งงานของเธอกลับเซื่องช้า การเคลื่อนไหวของเธอเหมือนถูกบางอย่างในสมองควบคุมให้สั่งการอย่างช้าเชื่อง และเธอก็รับรู้ถึงการทำงานของร่างกายและอวัยวะที่ไม่ได้เป็นไปตาม

คน-ผี-พิธีกรรม

ที่จิตใจของเธอสั่งการ การสะดุ้งตื่นกลางดึกและรู้สึกเจ็บแปลบเข้าไปถึง
 ขั้วกระดูกนั้น สร้างความประหลาดประหลาดให้กับจะเนียงเกินพรรณนา
 เหมือนถูกเข็มแหลมคมที่มดตำเจาะทะลุเข้าไปในร่างกาย บางคราว
 เมื่อกำลังอาบน้ำชำระล้างร่างกาย เธอก็รู้สึกว่าอุณหภูมิของน้ำนั้น
 เย็นจัดราวกับเพิ่งออกมาจากตู้น้ำแข็ง ผมยาดำสลายที่เคยภาคภูมิและ
 ตัดแต่งมันได้อย่างใจตามสมัยนิยมค่อย ๆ ร่วงหล่นมากขึ้น บางครั้งก็
 หลุดออกมาเป็นกำมือ เล็บนิ้วทั้งสิบจากสีชมพูอ่อนเริ่มกลายเป็น
 สีน้ำตาลขาว ริมฝีปากอิมมวบที่คนรักเคยชื่นชมหนักหนานั้น แห้งกรัง
 ตกสะเก็ดและเป็นสีดำดำไม่ต่างจากคนสูบบุหรี่จัดมาเป็นสิบปี ดวงตา
 กลมใหญ่ลึกลับหวงอย่างคนที่แทบจะไม่เคยได้ก้มหัวลงหมอน แก้มนวลที่
 เคยเปล่งปลั่งอย่างสตรีวัยเจริญพันธุ์นั้น ชุบตอบมึนผิดแพกจากคนจร
 จัดที่มีชีวิตอยู่อย่างแร้นแค้นอดสู บางคราวเธอก็รู้สึกราวกับว่าตัวเอง
 กำลังล่องลอยอยู่ในความฝัน ความเจ็บป่วยอันแปลกประหลาดนั้นทำให้
 ความเชื่อมั่นในตนเองถูกกลบทับดุจดั่งสุริยคราส เหมือนแสงอาทิตย์ที่
 ถูกบังด้วยดวงจันทร์จันทรคติ

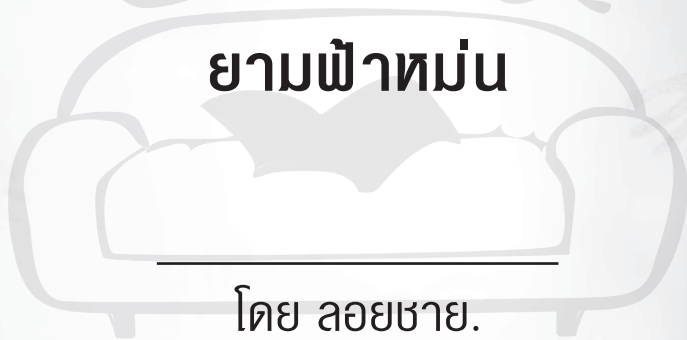
จิตใจของเธอพุ่งชนหัวน้ำไหวและไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ราวกับ
 ว่ามันพร้อมที่จะโผล่บินออกไปจากร่างกายอันอ่อนแอนี้ในอีกไม่นาน
 นั้นเองที่ทำให้จุดหนึ่งที่สามารถประคองสติไว้อยู่กับตัวได้ ระลึกถึง
 ความตายอันเป็นจุดจบของทุกสรรพสิ่ง แต่ถ้าหากหมดสิ้นสังขารนี้
 แล้วเล่า ดวงจิตดวงวิญญาณของเธอจะร่อนระเร่หระเหินไปยังที่ใดกัน

ความเจ็บป่วยอันเป็นปริศนาลึกลับนั้นเอง ที่เป็นเครื่องพิสูจน์
 ถึงความจริงใจของผู้ชายที่เธอตั้งมั่นว่าจะฝากฝังทั้งชีวิตไว้ในกำมือ
 ของเขาจนตราปลิ้นลมปรารถน

เครื่องหน้าอันคมคายของ **ฐากร** ยังคงดงามสมวัยบุรุษหนุ่ม
 รองรับด้วยร่างกายอันแข็งแรงบึกบึนแม้ว่าจะทำงานที่ไม่ได้ใช้แรงกาย
 เท่าใดนัก ส่วนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรของเขาทำให้ยามเดิน
 เคียงกันมือหนาของเขาสามารถยกมาวางบนไหล่ของจะเนียงได้อย่าง

Sofa

ยามฟ้าทมน

โดย ลอยชาย.

Publishing

Sofa

“Please mind the gap between train and platform”

ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ที่เสียงประกาศจากรถไฟฟ้าทำหน้าที่คล้ายสัญญาณบอกการมาถึงของวันใหม่ ทุกชีวิตที่ได้ยินเสียงนี้จำต้องตื่นตัว ฝืนก้าวเท้าออกไปข้างหน้า ทั้งเรื่องราวของเมื่อวานเอาไว้หนหลัง เพื่อรับเรื่องราวใหม่ ๆ ที่กำลังจะมาถึง

ทานตะวัน เองก็เป็นอีกหนึ่งชีวิตเล็ก ๆ ที่อาศัยอยู่ในเมืองหลวง อันแสนวุ่นวายแห่งนี้ ดวงตาเล็ก ๆ คุนั้นมองผ่านเลนส์กระจกหนาเตอะ ไปตามทางเดินที่มีผู้คนคละคลำ ระวังไม่ให้ตัวเองไปชนเข้ากับผู้ร่วมชะตากรรมคนอื่น ๆ

พื้นที่สถานีรถไฟใต้ดินมาสักหน่อย จะมีตรอกเล็ก ๆ ระหว่างช่องตึก ทานตะวันใช้เส้นทางนี้เป็นทางลัดประจำเพราะคนน้อยกว่า และประหยัดเวลาไปได้อีกประมาณหนึ่ง ที่ปลายทางของตรอกนั้น มีกลุ่มชายในเครื่องแต่งกายที่แตกต่าง แต่เหมือนกันตรงเสื้อกั๊กสีส้ม พร้อมกับการชูหนึ่งนิ้วขึ้นในอากาศเป็นสัญญาณถามที่ทุกคนรู้จักกันดี

ทานตะวันจ่ายเงินค่าโดยสารให้กับวินมอเตอร์ไซค์ขาประจำ... ตอนนี่เธอมาถึงที่ทำงานของเธอแล้ว หญิงสาวเงยหน้ามองตึกสี่ขา สะอาดที่ตกแต่งด้วยกระจกใสบานใหญ่กินพื้นที่เกินกว่าครึ่งของตัวตึกทั้งหมด เธอหลับตาสุดลมหายใจเข้าให้ลึกที่สุด ก้มหน้าลงขยับรองเท้า สันสูงราคาถูกที่เธอไม่ได้ใส่ใจมันเท่ากับคนรอบข้างใส่ใจ

‘พนักงานต้อนรับ’ นั่นคือตำแหน่งของเธอในขณะนี้ หลังจากการเข้ามาสัมภาษณ์งานในตำแหน่งของฝ่ายบัญชี แต่ตำแหน่งนั้นกลับถูกสำรองไว้สำหรับหลานของผู้บริหารท่านหนึ่งไปเสีย

‘อย่างน้อยก็ดีกว่าตงงาน’ นั่นคือสิ่งที่ทานตะวันบอกกับตัวเอง ไม่มีใครรู้ว่าเธอแบกรับอะไรเอาไว้บ้าง การยอมก้มหัวรับตำแหน่งที่ไม่คาดฝันนั้น อาจไม่ใช่ทางเลือกสำหรับทุกคน แต่มันคือสิ่งที่เธอคิดว่าดีที่สุดแล้วในเวลานี้

นาฬิกาเดินผ่านไปข้างหน้าด้วยความเร็วที่ตัวเธอเองก็ไม่ทันรู้ตัว การติดต่อประสานงานพบผู้คนมากหน้าหลายตาในหนึ่งวัน เธอเพียงแคร์รับคำขอร้องของลูกค้า และตอบกลับมันในสิ่งที่เธอพอจะทำได้เท่านั้น

“ตะวัน ไปกินข้าวกันไหม ?” เพื่อนพนักงานต้อนรับที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ถามขึ้น พร้อมกับเก็บสัมภาระลงในกระเป๋าสะพาย

“ไม่เป็นไร เกิดไปเถอะ เรายังไม่หิวเท่าไร” ยิ้มของทานตะวัน สดใส

“จริงหรือ เมื่อกลางวันเห็นกินขนมปังไปชิ้นเดียวเองนี่นา” เกตยังคงพยายามคะยั้นคะยอ แต่ทานตะวันเองก็มั่นคงในการตัดสินใจนั้น

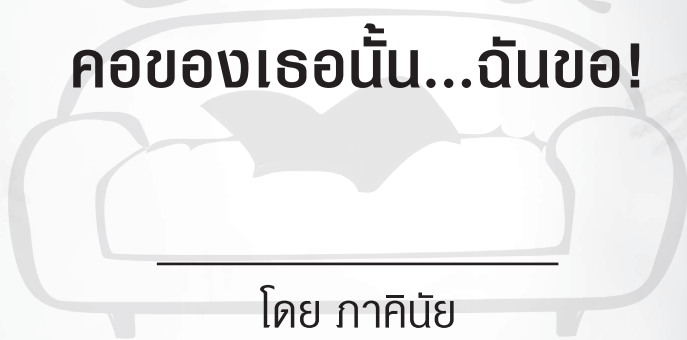
เกตเดินออกไปจากออฟฟิศแล้วลัดพักหนึ่ง ทานตะวันวางแว่นตาลงบนโต๊ะ เอนหลังหลับตา ขอเวลาให้ตัวเองได้พักเก็บพลังงานสักครู่หนึ่ง ก่อนจะต้องกลับไปต่อสู้อับความวุ่นวายของยามเย็นที่เธอไม่เคยชอบมัน

เสียงนาฬิกาปลุกจากโทรศัพท์ดังเบา ๆ ปลุกให้ทานตะวันตื่น

Sofa

คอของเรอนั้น...ฉันขอ!

โดย ภาคินัย

Publishing

Sofa

สายฝนโปรยปรายตั้งแต่พลบกับเกล้าออกมาจากการเที่ยวถนนคนเดินในตัวเมือง บนถนนที่ทอดยาวไปในความมืดแห่งขุนเขายามราตรีนั้น ดูน่ากลัวมากกว่าจะสวยงามเหมือนตอนกลางวัน กลัวจะประสบอุบัติเหตุเพราะทางขึ้นเขานั้นช่างสูงชันและยังคงคดเคี้ยวไปตามริมหน้าผาที่มีตสนิท สองข้างทางไม่มีไฟส่องสว่างเลยสักดวง ต้องอาศัยไฟหน้ารถเพียงอย่างเดียวเท่านั้น สายฝนที่โปรยปรายทำให้ทัศนวิสัยในการมองเห็นไม่ดีนัก ต้นไม้ใหญ่ยืนต้นทะมึนยิ่งทำให้บรรยากาศวังเวงมากไปอีก อันที่จริงเกล้าไม่เห็นด้วยตั้งแต่ชายคนรักเลือกโฮมสเตย์บนภูเขาแล้ว เธออยากมาสัมผัสธรรมชาติก็จริง แต่ไม่ต้องอิงแอบขนาดนอนอยู่บนเขาบนดอยก็ได้ ยิ่งพอได้เห็นที่พักก็ยิ่งกลัว แม้มันจะตั้งอยู่ในป่าที่สวยงามแต่ก็ไม่น่านอนค้างเอาเสียเลย น่าจะพักในเมืองมากกว่า ถ้าอยากมาเที่ยวป่าเขาชมวิวหมอกหรือชีวิตชาวเขาค่อยมาตอนเช้าก็ได้ แต่พลบบอกว่าเขาเคยมาพักกับเพื่อน ค่าที่พักมันถูกและก็นอนนอนได้ เขาไม่ค่อยซีเรียสกับที่พักนักเพราะปกติก็อาศัยแค่นอนตอนกลางคืน พอรุ่งเช้าก็ไป จะเสียค่าที่พักแพง ๆ ทำไม่ทำให้เสียตาย

“ฝนตกแบบนี้ที่โฮมสเตย์ยุ่งเยอะแ่ง” เกล้าอดที่จะบ่นไม่ได้ สายตามองตรงไปยังเบื้องหน้าที่เป็นเส้นทางคดเคี้ยวท่ามกลางสายฝน โปรยปราย ใจไม่ค่อยดีเมื่อพลก็ขับรถเร็วเสียเหลือเกิน จนแอบกลัวว่าจะตกเขาตายไปเสียก่อนถึงที่พัก ซ้ำเขายังอวดว่าคอแข็งด้วยการไปดื่มเหล้าป่าที่ตั้งให้กึ่งชายเป็นเบิกในถนนคนเดินอีก แค่มองหน้าพล เกล้าก็รู้แล้วว่าเขาเมา แต่ผู้ชายก็แบบนี้ ต่อให้เมาก็บอกว่าไม่เมาเพราะกลัวเสียฟอร์ม เธอขอขับรถเองก็ไม่ให้ เตชะบุญไม่มีด่านตรวจ ถ้ามีบ้านนี้คงโดนขับไปนานแล้ว แต่ถึงจะรอดจากตำรวจก็ยังไม่มั่นใจว่าจะรอดจากเขวนรกสองข้างทางใหม่ ถ้ามีชีวิตรอดกลับไปถึงกรุงเทพฯ เธอจะหาทางเลิกกับไอ้หมอนี้ให้ได้!

“นี่แหละใกล้ขีดธรรมชาติ บริจาคเลือดให้ยุ่ง ได้บุญดีออก” ชายหนุ่มพูดติดตลก แต่เกล้าไม่ตลกด้วย ได้แต่หวังว่าที่โฮมสเตย์จะมียากันยุงหรือมุ้งให้กางนอน เธอไม่เอายากลับกรุงเทพฯ ด้วยการเป็นไข้ป่าว่าแต่อย่าเพิ่งคิดไกลไปถึงตอนนั้นเลย เอาแค่ตอนนี้ให้รอดไปถึงที่พักได้เสียก่อนเถอะ

ยังไม่ทันจะได้พูดคุยกันต่อ แสงไฟหน้ารถที่สาดไปทางริมหน้าผาที่บัดนี้มีสตรีนางหนึ่งเดินหอบข้าวของรุงรังตากสายฝนอยู่ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเธอเป็นสาวกะเหรี่ยงคอยาว¹ ที่เกล้ากับพลเห็นหน้าชายของที่ถนนคนเดินในเมือง หญิงวัยกลางคนสวมเสื้อสีขาวคอวีทรงกระสอบตัวยาวถึงสะโพก นุ่งผ้าถุงสีกรมท่าสั้นแค่อันหัวเข่า มีลวดลายเป็นเส้นสีชมพูรอบชายผ้าถุงแคบที่นุ่งพับทบกันด้านหน้า ทรงผมด้านหน้าของสตรีนี้รึนามไว้หน้าม้า ส่วนทางด้านหลังจะมัดเป็นมวยแล้วใช้ผ้าสีเขียวและสีชมพูคาดทับ ทิ้งชายห้อยประปร่า ที่แขนใส่กำไลที่ทำจากอะลูมิเนียมข้างละห้าว และที่ขาบริเวณใต้หัวเข่าจะสวมห่วงทองเหลือง

1 กะเหรี่ยงคอยาว เรียกอีกชื่อว่า 'ปาดอง' เป็นกะเหรี่ยงกลุ่มหนึ่งที่อาศัยอยู่ในรัฐกะชา ประเทศเมียนมาร์ (พม่า) บริเวณที่ราบสูงตอนเหนือแม่น้ำสาละวิน ทิศตะวันออกของเมียนมาร์ติดชายแดนภาคเหนือของประเทศไทย ปาดองเรียกตนเองว่า แลเอก ภาษาอังกฤษใช้คำว่า The Long-neck, Giraffe-necked women หรือ The Giraffe women